

การวิเคราะห์การดำเนินงานของอีคาเฟ

การศึกษาโดยวิธีเปรียบเทียบการดำเนินงานและผลงานของอีคาเฟ กับของ คณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับภูมิภาคอื่น ๆ นั้น อาจจะช่วยให้เรามองเห็นปัญหาต่าง ๆ และจุดอ่อนของอีคาเฟได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้น ในตอนนี้จะเป็นการศึกษาโดยเปรียบเทียบระหว่างอีคาเฟกับคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับลาตินอเมริกา (Economic Commission for Latin America หรือ ECLA) ว่า องค์การไหนจะประสบผลสำเร็จมากกว่ากัน เหตุผลที่เราเลือกศึกษาเปรียบเทียบกับ ECLA ก็เนื่องจากคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับภูมิภาคทั้งสอง ถือกำเนิดขึ้นมาได้เดียวกัน และมีองค์ประกอบที่คล้ายคลึงกัน นอกจากนั้น ความแตกต่างในสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และพื้นฐานการพัฒนาประเทศ ก็มีน้อยกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับภูมิภาคอื่น เช่น คณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับยุโรป (ECE) มีสมาชิกเป็นประเทศที่ค่อนข้างเจริญแล้วเป็นส่วนใหญ่ ทำให้สามารถดำเนินงานในด้านต่าง ๆ ได้รวดเร็ว และขอบเขตของ ECE ก็ครอบคลุมอาณาเขตเล็กกว่าอีคาเฟมาก และประเทศสมาชิกไม่ค่อยมีความแตกต่างกันเหมือนในเอเชียและตะวันออกไกล ส่วนคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับแอฟริกา (ECA) ซึ่งเพิ่งก่อตั้งในภายหลังไม่เกิน ๑๐ ปี มานี้เอง ดังนั้น การดำเนินงานต่าง ๆ จึงไม่อาจนำมาเปรียบเทียบกับอีคาเฟได้

คณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับลาตินอเมริกา (โดยสรุป)

ก่อตั้งขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ ๑๙๔๘¹ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยรัฐบาลประเทศสมาชิกให้ร่วมมือกันในการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจ และยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชาชน โดยเน้นในเรื่องความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศในภูมิภาค และกับประเทศนอกภูมิภาค² ECLA มีสมาชิก ๒๕ ประเทศ ประกอบด้วย สมาชิกในเขต

1 ตั้งขึ้นหลังอีคาเฟเพียงปีเดียว อีคาเฟตั้งในเดือนมีนาคม ๑๙๔๗.

2 International Organization, the Europa Year Book 1970, Vol.1, Part I, Europa Publications Limited, London, England.

ภูมิภาค ๒๔ ประเทศ³ ได้แก่ อาร์เจนตินา บาร์เบโดส โบลิเวีย บราซิล ชิลี โคลอมเบีย
 กอสตาริกา คิวบา สาธารณรัฐโดมินิกัน เอกวาดอร์ เอลซัลวาดอร์ กัวเตมาดา กัวอานา
 ไฮตี ฮอนดูรัส จาเมกา เม็กซิโก นิการากัว ปานามา ปารากวัย เปรู ตรินิแดดและ
 โทเบโก อุรุกวัย เวเนซุเอลา และประเทศสมาชิกนอกภูมิภาค ๕ ประเทศ ได้แก่ แคนาดา
 ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ยังมีสมาชิกสมทบ
 อีก ๒ ประเทศ คือ บริติชฮอนดูรัส และ West Indies Associated States

ECLA มีอาณาเขตปฏิบัติการครอบคลุมพื้นที่กว่า ๑๕ ล้านตารางกิโลเมตร
 และมีประชากรอาศัยอยู่รวม ๒๕๔ ล้านคน (ปี ๑๙๗๐) เป็นที่น่าสังเกตว่า นับตั้งแต่ก่อตั้งมา
 เป็นเวลา ๒๕ ปี (๑๙๔๕ - ๑๙๗๐) ECLA มีการประชุมคณะกรรมการรวม ๑๕ ครั้ง
 เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ผลการดำเนินงานนับว่ามีส่วนช่วยในการพัฒนาและส่งเสริมความ
 ร่วมมือระหว่างประเทศในภูมิภาคลาตินอเมริกาได้เป็นอันมาก จะเห็นได้จากการค้าระหว่าง
 ประเทศภูมิภาคด้วยกัน มีอัตราการเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะตั้งแต่ปี ๑๙๖๐
 เป็นต้นมา ถึงปี ๑๙๖๘ ประมาณว่า การค้าระหว่างประเทศในภูมิภาคมีอัตราการเจริญ
 เติบโตเฉลี่ยปีละ ๕.๘ เปอร์เซ็นต์ และเพิ่มเป็น ๑๔.๗ เปอร์เซ็นต์ ในปี ๑๙๖๙ ทั้งนี้
 อาจเนื่องมาจากสาขาอุตสาหกรรมในประเทศต่าง ๆ ขยายตัวอย่างรวดเร็ว

การดำเนินงานของ ECLA มีการประสานงานกับองค์การแห่งรัฐอเมริกัน
 (Organization of American States หรือ OAS) ธนาคารพัฒนาระหว่างประเทศ
 อเมริกัน (Inter-American Development Bank หรือ IDB) องค์การตลาดรวม
 แห่งอเมริกากลาง (Central American Common Market) และสมาคมการค้า
 เสรีแห่งลาตินอเมริกา (Latin American Free Trade Association หรือ LAFTA)
 ในการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนาเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม

แผนการดำเนินงานในขั้นแรก มีนโยบายที่จะเร่งรัดการพัฒนาและดำเนินโครงการ
 ต่าง ๆ โดยเร็วที่สุด และเพื่อให้แผนงานขั้นแรกบรรลุเป้าหมาย / ^{ในที่สุด} / ^{จึง} เป็นภาระ

³ ลาตินอเมริกาประกอบด้วย อเมริกาใต้ อเมริกากลาง และเม็กซิโก
 ซึ่งอยู่ในอเมริกาเหนือ.

วิเคราะห์สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคม และปัญหาต่าง ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงการดำเนินโครงการให้สอดคล้องต่อกัน ECLA มีฝ่ายการดำเนินงานเน้นหนักในการพัฒนาอุตสาหกรรม การพัฒนาแหล่งทรัพยากรธรรมชาติและพลังงาน การพัฒนาการเกษตร การพัฒนาการคมนาคมและขนส่ง และการพัฒนาเกี่ยวกับสถิติ วิธีดำเนินงานจะพยายามให้ประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมมือกันอย่างแท้จริง ส่งเสริมให้มีการรวมตัวกันทางเศรษฐกิจในภูมิภาคย่อย ๆ และเมื่อการประชุมคณะกรรมการ สมัยที่ ๑๕ เมื่อปี ๑๙๗๓ นี้เอง ได้มีการวางหลักเกณฑ์ในการดำเนินโครงการสำหรับช่วงปี ๑๙๗๓ - ๑๙๗๕ โดยยึดหลักการที่สำคัญ ๓ ประการ คือ

๑. การจัดเรียงลำดับความสำคัญของงานให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์ด้านต่าง ๆ ของภูมิภาคและของโลก
๒. เน้นการดำเนินงานเฉพาะเจาะจงลงไปให้มีบทบาทช่วยเหลือรัฐบาลของประเทศในภูมิภาคให้มากขึ้น และส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ
๓. การจัดระบบการดำเนินงานให้มีระเบียบวินัย และให้การดำเนินโครงการต่าง ๆ มีการประสานงานกัน เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของประเทศในภูมิภาค

เมื่อนำบทบาทของอิกาเฟมาเทียบกับ ECLA ในแง่ต่าง ๆ จะเห็นว่า ECLA ได้เปรียบอิกาเฟอยู่มาก นับตั้งแต่วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งและอำนาจหน้าที่ เห็นได้จากอิกาเฟก่อตั้งเพื่อฟื้นฟูบูรณะระบบเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกที่ได้รับภัยพิบัติจากสงครามโลกครั้งที่สอง และมีหน้าที่เป็นเพียงผู้แนะนำมากกว่าเป็นผู้ปฏิบัติ ส่วน ECLA นั้น มีวัตถุประสงค์และแผนการปฏิบัติแน่ชัดว่า จะเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจและส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ ดังนั้น การดำเนินงานต่าง ๆ ของ ECLA จึงไปได้รวดเร็วกว่าและในการก่อตั้งอิกาเฟ ประเทศในเอเชียส่วนใหญ่ ยังไม่มีเอกราช และเศรษฐกิจได้รับความเสียหายจากสงคราม เนื่องจากเป็นสมรภูมิ ทำให้อิกาเฟไม่ได้รับความร่วมมือจากประเทศในภูมิภาคเท่าที่ควร แต่สำหรับ ECLA ประเทศต่าง ๆ ส่วนใหญ่ได้รับเอกราชมาเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว และไม่คอยมีส่วนเกี่ยวข้องกับสงครามโลกครั้งที่สองเท่าไรนัก สามารถที่จะให้ความร่วมมือดำเนินงานได้ทันที

ขอบเขตการปฏิบัติงานของอีคาเฟ้กว้างกว่า ECLA มาก เห็นได้จากจำนวนพื้นที่และประชากรรวมของประเทศสมาชิกทั้งหมด และประเทศสมาชิกของอีคาเฟ้ มีสถานการณ์ทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม แตกต่างกันอย่างออกไป เป็นการยากที่จะทำให้ประเทศเหล่านี้หันหน้าเข้าหากันโดยทันที หลายประเทศมีสภาพการเมืองที่ยุ่งเหยิง ไม่มีโอกาสที่จะให้ความร่วมมือกับอีคาเฟ้ได้เต็มที่ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ยังคงเรื้อรังมาจนบัดนี้ เห็นได้ชัดจากการรวมตัวของประเทศในลาตินอเมริกาแพร่หลายมากกว่าในภูมิภาคอีคาเฟ้ แนวความคิดให้เกิดการรวมตัวทางเศรษฐกิจในลาตินอเมริกา เริ่มมาจาก ECLA ตั้งแต่ก่อนปี ๑๙๖๐ โดยมีการเตรียมแผนการจัดตั้งเขตการค้าเสรี โดยมีวัตถุประสงค์จะให้กลายเป็น customs union ที่สมบูรณ์แบบที่สุด แต่มีความขัดแย้งในแนวความคิดของประเทศสมาชิกเอง และก็ได้มีการรวมตัวเป็น ๒ กลุ่ม ในปี ๑๙๖๐ คือกลุ่มประเทศอเมริกาใต้ ๖ ประเทศ⁴ และเม็กซิโก ลงนามในสนธิสัญญามอนเตวิเดโอ จัดตั้ง LAFTA ขึ้น ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งประกอบด้วย ๔ ประเทศในอเมริกากลาง⁵ ตกกลงกันจัดตั้งองค์การตลาดร่วมแห่งอเมริกากลาง ซึ่งปัจจุบันการรวมตัวของประเทศในภูมิภาคนี้แผ่ขยายกว้างขวางออกไป นับเป็นความสำเร็จของ ECLA อย่างมากที่สามารถทำให้ประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคลาตินอเมริกา รวมกลุ่มกันได้เป็นผลให้สามารถวางนโยบายได้ตามความประสงค์ส่วนใหญ่ของประเทศเหล่านี้ และมีอำนาจที่จะต่อรองกับประเทศพัฒนาแล้วได้ดียิ่งขึ้น ยิ่งกว่านั้นยังสามารถรักษาสภาพประโยชน์ของประเทศลาตินอเมริกาเองในที่ประชุมระหว่างประเทศต่าง ๆ ได้ ส่วนในเอเชีย การรวมตัวทางเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ มีน้อยมาก เนื่องจากปัญหาต่าง ๆ คั่งค้างมาแล้ว และอีคาเฟ้ก็ยังไม่มีความคืบหน้าทางค่านิยมมากนัก แนวความคิดทางค่านิยมมักเกิดจากประเทศที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันร่วมมือกันจัดตั้งองค์การขึ้นเอง ในปี ๑๙๖๑ สหประชาชาติเป็นกลุ่มแรกที่จัดตั้งโดยประเทศในเอเชียด้วยกัน ต่อมาญี่ปุ่นไปร่วมกับสหประชาชาติ ซึ่งกำลังมีบทบาทสำคัญต่อประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อยู่ในขณะนี้ นอกจากนี้ ก็มีองค์การร่วมมือทางเศรษฐกิจสำหรับภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก (ASPAC) ซึ่งตั้งขึ้นในปี ๑๙๖๖ แต่ก็ยังไม่มีความคืบหน้ามากนัก

4 มีอาร์เจนตินา บราซิล ชิลี ปารากวัย เปรู และอุรุกวัย.

5 มีเอลซัลวาดอร์ กัวเตมาลา ฮอนดูรัส และนิการากัว.

นอกจากนี้ ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ทำให้ ECLA ดำเนินงานต่าง ๆ อย่างไคผล ก็คือความช่วยเหลือจากประเทศและองค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ เมื่อเทียบกับอิตาลีแล้ว จะเห็นได้ว่า ECLA ได้รับความช่วยเหลือจากภายนอกมากกว่า เช่น การให้ความช่วยเหลือของ UNDP ต่อโครงการของ ECLA และอิตาลีระหว่างปี ๑๙๕๕ - ๑๙๖๕ เปรียบเทียบกันได้ดังนี้ ⁶

ตารางที่ ๗ เปรียบเทียบความช่วยเหลือของ UNDP ต่อ ECAFE และ ECLA

(million US \$)

	Programme Component	
	Special Fund (1959 - 1969)	Technical Assistant (1959 - 1969)
ECLA	590.1	115.0
ECAFE	629.1	115.0

จากตัวเลขในตาราง ที่ ๗ จะเห็นได้ว่า เมื่อคิดสัดส่วนของขอบเขตการดำเนินงานของอิตาลี เมื่อเทียบกับ ECLA แล้ว อิตาลีได้รับความช่วยเหลือในโครงการต่าง ๆ น้อยกว่ามาก ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลที่กล่าวแล้วว่าประเทศลาตินอเมริการวมกลุ่มกันได้ จึงมีอำนาจในการต่อรอง และมีเสียงหนักแน่นกว่ากลุ่มประเทศอิตาลี นอกจากนี้ ประเทศใหญ่ ๆ เช่น สหรัฐอเมริกา ก็ให้ความช่วยเหลือในการดำเนินโครงการต่าง ๆ ของ ECLA มากกว่าอิตาลี ซึ่ง อาจเนื่องจากเหตุผลที่สหรัฐอเมริกาไม่ต้องการให้ประเทศใน ECLA หนีไป ผักไผ่กับประเทศมหาอำนาจอื่น อันจะมีผลกระทบต่อความมั่นคงของสหรัฐอเมริกาเอง เป็นต้น

อย่างไรก็ดี ถ้าหากเรานำปัญหาต่าง ๆ ที่ศึกษาเพื่อกับ ECLA ประสมอยู่มาใช้ในการศึกษาผลการดำเนินงานของอิตาลีโดยเปรียบเทียบกับ ECLA ควบแล้ว เราไม่อาจกล่าวได้ว่า อิตาลีดำเนินงานได้โดยไม่มีประสิทธิภาพเท่า ECLA เนื่องจากอิตาลีประสบปัญหาต่าง ๆ มากมายที่เป็นอุปสรรคขัดขวางการดำเนินโครงการต่าง ๆ ทั้งนี้ เราจะได้พิจารณาถึงปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้การดำเนินงานในช่วงเวลาที่ผ่านมามีผลสำเร็จน้อยกว่าที่ควรต่อไป

ปัญหาและข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการดำเนินงานของอิตาลีโดยทั่วไป

ปัญหาทางการเมือง จากการที่ประเทศมหาอำนาจพัฒนาขีดความสามารถในการใช้อาวุธได้สูงขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียต ดังนั้นประเทศมหาอำนาจเหล่านี้ต่างก็ไม่ปรารถนาที่จะทำสงครามใหญ่ต่อกัน เนื่องจากเกิดสถานะที่เรียกว่า "ดุลแห่งความหวั่นกลัว" (balance of terror)⁷ จึงทำให้เบนความสนใจมายังการทำสงครามทางค่านิยมการมากขึ้น และให้ความสำคัญกับดินแดนในส่วนต่าง ๆ ทั่วโลก ทั้งสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นผู้นำฝ่ายเสรีประชาธิปไตย และสหภาพโซเวียตซึ่งเป็นผู้นำฝ่ายคอมมิวนิสต์ ต่างก็พยายามที่จะจูงใจให้บรรดาผู้นำของประเทศต่าง ๆ ในโลกนิยมในอุดมการณ์ของตน และใช้อุดมการณ์ของตนเป็นแนวทางในการปกครอง ประเทศมหาอำนาจเหล่านี้จึงพยายามที่จะเข้าไปแทรกแซงกิจการภายในของประเทศเล็ก ๆ และนับตั้งแต่สาธารณรัฐประชาชนจีนทดลองระเบิดปรมาณูเป็นผลสำเร็จในปี ๑๙๖๔⁸ ทำให้โลกกลายเป็นสนามสงครามเย็นระหว่างสามฝ่าย นอกจากนั้นในปัจจุบันการที่ประเทศพัฒนาแล้วหลายประเทศมีความเจริญก้าวหน้าอย่างมากและสามารถรวมกลุ่มกันได้ เช่น ในยุโรป ทำให้มหาอำนาจในโลก มีได้มีเฉพาะสหรัฐอเมริกา สหภาพโซเวียต และสาธารณรัฐประชาชนจีน เท่านั้น แต่ยังมีกลุ่มมหาอำนาจอื่น ๆ เช่น กลุ่มประเทศประชาคมเศรษฐกิจยุโรป ซึ่งกล่าวได้ว่าทำให้โลกกลายเป็นสภาพการเมืองระหว่างประเทศแบบ multi-polar politics ซึ่งแต่ละกลุ่มก็แสวงหาอำนาจและผลประโยชน์ของตัวเอง มีผลสะท้อนไปประเทศเล็ก ๆ

⁷ กระทบ ท่องธรรมชาติ, การเมืองระหว่างประเทศ, (พระนคร, แพร่พิทยา, ๒๕๑๔), หน้า ๘๐.

⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๘๖.

มีทางเลือกราย ๒ ทาง คือ เขาก็มหาอำนาจประเทศใดประเทศหนึ่งที่ตนมั่นใจว่าจะเป็น
 ผู้ชนะ ส่วนอีกทางหนึ่ง คือ วางตนเป็นกลางคอยดูไปก่อนว่ามหาอำนาจใดจะเป็นฝ่ายชนะ
 ซึ่งนอกจากจะมีความมุ่งหมายเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับตนแล้ว ยังอ้างว่าเพื่อสร้างสันติภาพ
 แก่โลก พวกแรกเรียกนโยบายของเขาว่า "นโยบายสร้างความมั่นคงร่วมกัน" (collective
 security) พวกหลังเรียก "นโยบายสร้างเขตสันติภาพ" (area of peace)⁹

อย่างไรก็ตามบรรดาผู้นำของประเทศต่างก็มีความเชื่ออย่างเดียวกันว่ากำลังอำนาจ
 คือปัจจัยที่สำคัญที่สุด ที่จะทำให้สามารถรักษาและส่งเสริมผลประโยชน์ของชาติได้ โดยเฉพาะ
 ก็คือจะทำให้ประเทศของเขาสามารถรักษาสันติภาพและป้องกันมิให้ประเทศที่อาจจะเป็นศัตรู
 ของตนมารุกรานเอาได้ ควดยเหตุนี้รัฐบาลของทุกประเทศจึงให้ความสนใจอย่างมากกับการ
 เสริมสร้างกำลังอำนาจของตนให้เข้มแข็งอยู่เสมอ ทั้งในด้านกำลังพลและอาวุธยุทโธปกรณ์
 ยิ่งกว่านั้นยังให้ความสนใจกับการเตรียมกำลังอำนาจสำรอง และสิ่งที่จะเป็นกำลังอำนาจ
 ไว้อีกด้วย เช่น กำลังทหารกองหนุนและแร่ธาตุที่จำเป็นต่อการสร้างอาวุธ เป็นต้น นอกจากนี้
 จากการที่ประเทศต่าง ๆ ตกอยู่ในสภาวะ "ดุลแห่งความหวั่นกลัว" จึงทำให้ประเทศเหล่านี้
 หาวิธีการที่จะควบคุมการไหลอำนาจของประเทศต่าง ๆ ทำให้เกิด "ดุลแห่งอำนาจ"
 (balance of power) เพื่อที่จะทำให้แต่ละประเทศไม่กล้าใช้กำลังรุกรานกัน
 ควดยเหตุนี้จึงทำให้มีการแข่งขันในการเพิ่มกำลังทหาร และกำลังอาวุธกันอย่างไม่รู้จักสิ้น
 ยังผลให้เกิดความตึงเครียดระหว่างประเทศและความระแวงสงสัยในเจตนารายของกัน
 และกันอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าในระหว่างประเทศมหาอำนาจด้วยกัน หรือระหว่างประเทศเล็ก ๆ
 ยิ่งกว่านั้น ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง อุดมการณ์หรือลัทธิชาตินิยมได้ก่อตัวขึ้นอย่างแพร่หลาย
 โดยเฉพาะประเทศในเอเชียและแอฟริกา อุดมการณ์นี้ยึดถือหลักที่ว่าผลประโยชน์ของชาติ
 ย่อมสำคัญกว่าผลประโยชน์ของนานาชาติ ทำให้ประเทศต่าง ๆ มุ่งที่จะเอาตัวเอาเปรียบกัน
 เพื่อผลประโยชน์ของตนเป็นใหญ่

9 กระทบตล ทองธรรมชาติ, เรื่องเดิม, หน้า ๘๗.

จากสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวมานี้ เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ประเทศต่าง ๆ ไม่รวมมือกันที่จะเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อความเจริญก้าวหน้า และความสงบสุขของโลกอย่างแท้จริง และทำให้สูญเสียโอกาสและทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดสำหรับการพัฒนาประเทศไปอย่างน่าเสียดาย

อาจกล่าวได้ว่าปัญหาทางการเมืองที่กล่าวข้างต้นนี้มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการดำเนินงานของอิกาเพ่ อิทธิพลทางการเมืองเข้าครอบงำตั้งแต่การริเริ่มตั้งอิกาเพ่ในปี ๑๙๕๗ เนื่องจากประเทศในเอเชียหลายประเทศยังคงเป็นอาณานิคมของประเทศทางตะวันตกอยู่ และค่อย ๆ ใ้รับเอกราชทีละประเทศสองประเทศ หลังจากตั้งอิกาเพ่ก่อตั้งไปแล้ว เห็นได้จากการประชุมครั้งแรกที่เชียงใหม่ปี ๑๙๕๗ มีประเทศในเอเชียเข้าร่วมประชุมเพียง ๔ ประเทศ¹⁰ ในจำนวนประเทศที่เข้าร่วมการประชุมทั้งหมด ๑๐ ประเทศ นอกจากนั้น เป็นประเทศนอกเอเชียที่ปกครองประเทศในเอเชียอยู่ในขณะนั้น¹¹ และมีอิทธิพลมากกว่าประเทศในเอเชียทั้งหลายเสียอีก และการที่ประเทศหลายประเทศใ้เอกราช และเข้าร่วมเป็นสมาชิกในระยะต่อมาทำให้ประเทศเหล่านั้น ยังไม่พร้อมที่จะให้ความร่วมมือกับอิกาเพ่ เนื่องจากความยุ่งเหยิงทางการเมืองภายในประเทศของตน เป็นปัญหาสำคัญที่จะต้องดำเนินการให้เรียบร้อยเสียก่อน และภูมิภาคเอเชียยังมีความขัดแย้งกันในระบบการเมืองระหว่างฝ่ายเสรีประชาธิปไตยกับฝ่ายคอมมิวนิสต์อยู่มาก ดังนั้น ในช่วง ๑๐ ปีแรก อิกาเพ่จึงวุ่นวายอยู่กับปัญหาการรับสมัครสมาชิกเข้าใหม่ และการจัดรูปองค์กรของอิกาเพ่อยู่ไม่มีเวลาหันมาดำเนินการทางเศรษฐกิจใ้เต็มที่ ทำให้ผลงานของอิกาเพ่ยังไม่ปรากฏขึ้นในระยะนั้น

ในปี ๑๙๕๕ เมื่อสาธารณรัฐประชาชนจีนประกาศเป็นประเทศ ทำให้ปัญหา ๒ จีนอุบัติขึ้นในสหประชาชาติ จนถึงปี ๑๙๗๑ สหประชาชาติตกลงใ้สาธารณรัฐประชาชนจีนเข้าเป็นสมาชิกแทนที่สาธารณรัฐจีน และในปีต่อมาสาธารณรัฐจีนก็เข้าเป็นสมาชิกอิกาเพ่

10 ไค่แก๊ก จีน อินเดีย ฟิลิปปินส์ และไทย.

11 ไค่แก๊ก ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ สหภาพโซเวียต สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา.

แผนสาธารณรัฐจีน เหตุการณ์ทำให้โครงการต่าง ๆ ของอิตาลีที่สาธารณรัฐจีนเกี่ยวข้องกับ
ถูกกระทบกระเทือน บางโครงการต้องเปลี่ยนเป้าหมายใหม่ เกิดความชะงักงันไปบางส่วน

ถึงในปัจจุบัน การรุกรานของคอมมิวนิสต์ในประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็น
อุปสรรคสำคัญต่อการดำเนินโครงการของอิตาลีในภูมิภาคนี้ เช่น โครงการทางหลวง
สายเอเชีย ล้ำไปกว่าที่ควร ก็มีสาเหตุหนึ่งจากปัญหานี้ นอกจากนี้ การที่ประเทศแถบนี้
ต้องพะวงอยู่กับนโยบายความมั่นคงของประเทศ และทุ่มเทงบประมาณในด้านการป้องกัน
ประเทศ ทำให้การเร่งรัดพัฒนาไม่ประสบผลสำเร็จ และไม่สอดคล้องกับแผนการของอิตาลี

ความแตกแยกระหว่างสมาชิก ก็เป็นปัญหาอันหนึ่งของอิตาลี เนื่องจากการที่ทวีปเอเชีย
กว้างใหญ่ไพศาล และมีความแตกต่างกันอย่างมากในประเทศต่าง ๆ ย่อมเป็นเหตุให้เกิดข้อ
พิพาทระหว่างกันได้ง่าย เช่น ความขัดแย้งที่เกิดในอดีตรหว่างอินเดียนกับปากีสถาน ไทยกับ
สาธารณรัฐเขมร หรือฟิลิปปินส์กับมาเลเซีย เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างระหว่าง
ประเทศที่เป็นสมาชิกอิตาลีในลักษณะของการแบ่งเป็นกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว กับกลุ่มประเทศ
กำลังพัฒนาและด้อยพัฒนา หรือกลุ่มประเทศในภูมิภาคอิตาลี กับประเทศนอกภูมิภาค หรือ
กลุ่มประเทศไร้มิ่งทะเลกับประเทศที่มีอาณาเขตติดทะเล เหล่านี้ย่อมมีผลกระทบกระเทือน
ต่อการดำเนินงานโดยส่วนรวมของอิตาลีเป็นอย่างมาก และทำให้อิตาลีเป็นสถานที่เผชิญหน้า
กันระหว่างประเทศคู่พิพาท หรือระหว่างกลุ่มประเทศที่มีความขัดแย้งกันในเรื่องต่าง ๆ
บางครั้งอิตาลีก็คล้าย ๆ กับเป็นสมาคมโตวาที โดยประเทศสมาชิกส่งผู้แทนของตนไปร่วม
ประชุมเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ของตนหรือกลุ่ม
ประเทศที่ตนร่วมอยู่ และบางทีก็เพื่อประณามประเทศที่ที่มีความคิดเห็นไม่เหมือนกับตน
เท่านั้น แทนที่จะเป็นแหล่งรวมความร่วมมือระหว่างประเทศตามเจตนาจ้างที่อิตาลีตั้งไว้

ในอีกแง่หนึ่งการก่อตั้งอิตาลีอาจเป็นผลสะท้อนของนโยบายทางการเมืองของประเทศ
มหาอำนาจ เพื่อที่จะได้มีโอกาสเข้าแทรกแซงกิจการภายในของประเทศเล็ก ๆ ใกล้เคียง
ยิ่งขึ้น ก็จึงเห็นได้จากนโยบายของสหรัฐอเมริกาเอง ซึ่งประธานาธิบดีเคนเนดี เคย
ประกาศไว้เมื่อปี ๑๙๖๑ ในทำนองว่า ความช่วยเหลือต่างประเทศเป็นมาตรการสำคัญ
ที่สหรัฐอเมริกาคงจะใช้เพื่อรักษาอิทธิพลและควบคุมนโยบายทางการเมือง ในทุกซอกโลกไว้ได้ 12

เท่าที่ผ่านมาแทบจะไม่ปรากฏว่าความช่วยเหลือต่าง ๆ ของประเทศที่ร่ำรวยจะเป็นการโยกย้ายทุนโดยปราศจากเงื่อนไขหรือปราศจากการหวังผลประโยชน์ตอบแทน หากแต่ขอเสนอให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ มักจะเป็นนโยบายเพื่อการขยายอิทธิพล ทั้งทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ เห็นได้ชัดจากความช่วยเหลือของหน่วยงานเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ (AID) ของสหรัฐอเมริกาที่มีต่อประเทศในกุ่มลาตินอเมริกา เป็นต้น¹³ ซึ่งในขบวนการของความช่วยเหลืออย่างมีแผนนั้น หากรัฐบาลประเทศผู้รับความช่วยเหลือดำเนินนโยบายตรงกับความต้องการของประเทศผู้ให้ความช่วยเหลือแล้ว ประเทศผู้ให้จะดำเนินการให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ เพื่อที่จะให้นโยบายของตนบรรลุผล แต่ถ้าหากรัฐบาลของประเทศผู้รับความช่วยเหลือ มีนโยบายที่ขัดกับประเทศผู้ให้แล้วประเทศผู้ให้ก็พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงนโยบายนั้นเสีย โดยการเจรจาควยอำนาจต่อรองที่สูงกว่า¹⁴ แต่จากการดำเนินงานของอีกาเฟ้เท่าที่ผ่านมา ยังไม่ปรากฏว่าจะมีประเทศมหาอำนาจใด ๆ ใช้อีกาเฟ้เป็นเครื่องมือในการดำเนินนโยบายขยายอิทธิพลทางการเมืองและทางเศรษฐกิจอย่างเห็นได้ชัดเลย และการดำเนินโครงการต่าง ๆ ก็มักเป็นไปเพื่อประโยชน์ของประเทศกำลังพัฒนาในภูมิภาคอีกาเฟ้แทบทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม ในการดำเนินโครงการที่สำคัญบางโครงการ ประเทศสมาชิกที่มีอิทธิพลมากมักจะได้รับความเกรงใจจากประเทศอื่น ๆ และนโยบายในการดำเนินงานต่าง ๆ ก็มักจะเอนเอียงไปทางประเทศที่มีอิทธิพลมากนั้นด้วย

ปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นปัญหาใหญ่ที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับปัญหาทางการเมืองและเกี่ยวพันกับการดำเนินโครงการต่าง ๆ ทั้งนี้ เพราะการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมนั้น จะต้องใช้เงิน และความรู้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายขาดแคลน ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากประเทศที่พัฒนาแล้วเป็นส่วนใหญ่ เป็นเหตุให้

¹³ Andrzej Krassowski, The Aid Relationship, Oversea Development Institute, 1968, chapter 1.

¹⁴ Terasa Hayter, op.cit., p. 150.

ประเทศที่พัฒนาแล้วที่ให้ความช่วยเหลือ มักเอาเปรียบประเทศเหล่านี้ในทางการค้าระหว่างประเทศ และลำพังอีกาเองก็ไม่มั่งบประมาณพอที่จะช่วยเหลือการดำเนินงานต่างๆ ได้ จึงจำเป็นต้องหาเงินทุนจากแหล่งอื่น ๆ มาดำเนินโครงการ

พื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศกำลังพัฒนาในเอเชียก็ยังคงอยู่ในระดับต่ำ และมีปัญหาต่างๆ ที่จะต้องเร่งดำเนินการแก้ไขอยู่ ายประการ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ ๔ และการที่ประเทศส่วนใหญ่เป็นประเทศเกษตรกรรม มีวิธีการผลิตล้าหลัง ไม่มีประสิทธิภาพ ทำให้เสียเปรียบในอุตสาหกรรม และอุตสาหกรรมเงินซากุดเป็นปัญหาที่สำคัญหลาย ๆ ประเทศตกอยู่ใต้อิทธิพลทางการเมืองและทางเศรษฐกิจของประเทศที่พัฒนาแล้ว ทำให้มีความขัดแย้งกันในหลาย ๆ ประเทศ การรวมกลุ่มประเทศเป็นไปไต่ยากและทำให้ไม่มีอำนาจในการต่อรองกับประเทศที่พัฒนาแล้ว

ระบบเศรษฐกิจเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่ง ที่เป็นบ่อเกิดแห่งกำลังอำนาจและนโยบายของประเทศ ทั้งยังเป็นปัจจัยที่แปรเปลี่ยนไต่มาก ซึ่งสามารถจะเปลี่ยนแปลงฐานะและนโยบายของประเทศ ประเทศที่มีเศรษฐกิจเจริญก้าวหน้า ย่อมมีฐานะสูงในเวทีการเมืองระหว่างประเทศ นอกจากนั้นฐานะทางเศรษฐกิจยังเป็นเครื่องชี้ว่าประเทศควรจะดำเนินนโยบายต่างประเทศไปใบนแนวใดจึงจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศมากที่สุด ประเทศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำหรืออ่อนแอไต่ยอมจะต้องดำเนินนโยบายต่างประเทศด้วยความระมัดระวัง มิฉะนั้นอาจทำให้นโยบายต่างประเทศ - ไม่บรรลุถึงเป้าหมายที่ต่องการและอาจนำความยุ่งยากมาสู่ประเทศนั้นไต่ในที่สุด ดังจะเห็นไต่จากตัวอย่างของประเทศอินโดนีเซียสมัยประธานาธิบดีซูการ์โนเรื่องอำนาจ ซึ่งมีนโยบายก้าวร้าวต่อประเทศอื่น ไต่ก่อให้เกิดผลร้ายต่อเศรษฐกิจและฐานะทางการเมืองของอินโดนีเซียอย่างมทัม¹⁵

15 กระทบด ทองธรรมชาติ, เรื่องเดิม, หน้า ๗๘.

ความช่วยเหลือที่กล่าวมาแล้ว เครื่องมือทางเศรษฐกิจจึงมีความสำคัญมาก และอาจถูกนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจแท้ ๆ หรือเพื่อวัตถุประสงค์ทางการเมือง หรือการทหาร หรือเพื่อวัตถุประสงค์ทางจิตวิทยาก็ได้ ซึ่งประเทศพัฒนาแล้วก็มักจะนำมาใช้เพื่อประโยชน์ของประเทศตน โดยอาจจะทำได้ ๒ วิธี คือ วิธีแรกผ่านการค้าระหว่างประเทศ และอีกวิธีหนึ่งอยู่ในรูปของความช่วยเหลือทางการเงินเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการช่วยเหลือต่อประเทศกำลังพัฒนาโดยตรง แต่การให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจผ่านองค์การระหว่างประเทศใด ๆ อาจทำให้ไม่มีโอกาสให้ความช่วยเหลือนั้นเพื่อวัตถุประสงค์ของประเทศผู้ให้ได้อย่างเต็มที่ ซึ่งจะเห็นได้จากทั้งสหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียต รวมทั้งประเทศพัฒนาแล้วอื่น ๆ ให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจผ่านองค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ เพียงประมาณ ๕ เปอร์เซ็นต์ ของความช่วยเหลือทั้งหมดเท่านั้น

อย่างไรก็ดี การให้ความช่วยเหลือของประเทศที่พัฒนาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการดำเนินโครงการต่าง ๆ ของอียิปต์ มักจะเป็นในรูปของความตกลงทวิภาคี (bilateral agreement) มากกว่าจะเป็นในรูปความตกลงพหุภาคี (multilateral agreement) ทั้งนี้ เนื่องจากในการทำความตกลงทวิภาคีประเทศผู้ให้สามารถตั้งเงื่อนไขหรือข้อเรียกร้องในการให้ความช่วยเหลืออันเป็นที่รู้จักกันในรูปของความช่วยเหลือแบบมีข้อผูกพัน (tied aids) ทำให้การดำเนินโครงการนั้น ๆ ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงและประเทศที่พัฒนาแล้วก็ไม่ค่อยอยากที่จะเสียสละ ถ้าหากตนเองไม่ได้รับประโยชน์จากการกระทำนั้นเท่าที่ควร ดังนั้น อียิปต์จึงยังไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือจากประเทศที่พัฒนาแล้วเท่าที่ต้องการ

ปัญหาทางการบริหารและการวางนโยบายของอียิปต์เอง

เนื่องจากอียิปต์ถูกกำหนดให้มีหน้าที่แนะนำและริเริ่มโครงการต่าง ๆ โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม และจากรัฐบาลประเทศสมาชิก ทั้ง ๆ ที่อียิปต์ไม่มีมาตรการใด ๆ ที่จะควบคุมหรือบังคับให้รัฐบาลประเทศสมาชิกปฏิบัติตาม เป็นผลให้โครงการต่าง ๆ ของอียิปต์ล่าช้า และมีอุปสรรคในการดำเนินงาน และจากรายงานของอียิปต์จะเห็นว่า มีขอบเขตกว้างขวางมาก เป็นการยากลำบากที่จะควบคุมดูแลให้โครงการทุกโครงการ

ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในอิตาลีประกอบด้วยคนจากหลายประเทศ ซึ่งอาจจะไม่ใช่นักที่มีความเชี่ยวชาญเพียงพอ เพราะผู้เชี่ยวชาญจริง ๆ นั้นแต่ละประเทศก็อยากจะทำงานในประเทศของตนเอง และอิตาลียังมีเจ้าหน้าที่ตำรวจระดับสูงน้อยเกินไป นอกจากนี้ อิตาลียังมีหน่วยงานหลักรองสลับซับซ้อนและอาจกล่าวได้ว่า มากเกินจำเป็น โครงสร้างของหน่วยงานต่าง ๆ และการประชุมไม่ได้สัดส่วนกับแผนการดำเนินงานและไม่มีความเป็นระเบียบในระบบงาน ทำให้เกิดการดำเนินงานซ้อนกัน ทำให้สิ้นเปลืองทุน ทรัพยากร และเวลา การใช้จ่ายในด้านต่าง ๆ ของอิตาลีพุ่งเพื่อยเกินไป เช่น ค่าจ้าง ผู้เชี่ยวชาญ ส่วนใหญ่ได้ประโยชน์น้อยกว่าที่ควร ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญอาจรวบรวมข้อมูลที่ดีและมีประโยชน์แต่ไม่มีหน่วยงานที่จะคอยติดตามและรวบรวมมาได้อย่างเต็มที่ และมีการจัดพิมพ์เอกสารสิ้นเปลือง มีการจัดการประชุมระดับต่าง ๆ บ่อยเกินไป และใช้เวลาประชุมมากไป จนประเทศสมาชิกบางประเทศไม่สนใจที่จะมีส่วนร่วมในการประชุม

สำหรับในการวางนโยบายและแผนการดำเนินงาน อิตาลีถูกวิจารณ์อยู่เสมอว่ามีโครงการกระดาษ (paper projects) มากมาย อิตาลีเพื่องแผนดำเนินงานต่าง ๆ แต่มิได้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามแผนงานนั้น และมีนโยบายที่ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคม ที่เป็นอยู่ในขณะนั้น ทำให้ผลของการดำเนินงานผิดไปจากที่กำหนดไว้ การจัดลำดับความสำคัญของงานที่จะทำก็ยังไม่ค่อยถูกต้อง ทำให้อิตาลีไม่สามารถช่วยประเทศสมาชิกในการแก้ปัญหาเร่งด่วนได้อย่างเต็มที่

จากปัญหาต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่า สามารถแบ่งปัญหาออกได้เป็น ๒ ประเภท ประเภทหนึ่งคือ ปัญหาที่อิตาลีแก้ไขเองไม่ได้ เช่น ปัญหาทางการเมือง หรือข้อกำหนด ระเบียบปฏิบัติที่คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมกำหนดไว้ เป็นต้น ส่วนอีกประเภทหนึ่งเป็นปัญหาที่อิตาลีสามารถดำเนินการแก้ไขปรับปรุงได้ เช่น ระบบการบริหารการวางนโยบายและแผนดำเนินงาน เป็นต้น

การปรับปรุงอัตราค่า

เพื่อที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่อยู่ในขอบเขตที่อัตราค่าจะแก้ไขได้ อัตราค่าควรจะคำนึงถึง การดำเนินงานที่ผ่านมา และการดำเนินงานของคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับภูมิภาค อื่นด้วย สิ่งที่สำคัญที่สุด คือการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมของ ประเทศสมาชิก เป็นแนวทางที่อัตราค่าจะต้องยึดถือและนำมาวางแผนดำเนินงานให้สอดคล้อง และจัดลำดับความสำคัญของการดำเนินงานให้เหมาะสมกับปัญหาเร่งด่วนต่าง ๆ

ในการนี้อัตราค่าจะนำหลักเกณฑ์ในการจัดลำดับความสำคัญของการดำเนินงานซึ่ง ECLA ได้ปรับปรุงสำหรับการดำเนินงานในปี ๑๙๗๓ - ๑๙๗๕ มาใช้ได้เป็นอย่างดี ในที่นี้เราอาจกำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดลำดับความสำคัญในปัญหาต่าง ๆ ได้ดังนี้

๑. ปัญหาอื่น ๆ มีความสำคัญต่อประเทศกำลังพัฒนาอย่างไร และเพื่อให้เข้าถึง ปัญหาอื่น มีสิ่งที่จะต้องทำอย่างไร อาจจะทำโดยการศึกษา หรือการสำรวจ หรือโดยการเจรจา
๒. ปัญหาอื่น ๆ ต้องการความเร่งด่วนในการแก้ไขอย่างไร
๓. อัตราค่าจะสามารถใช้ประโยชน์จากผลการดำเนินงานของหน่วยงานอื่นที่ได้ทำ ไปแล้ว เกี่ยวกับปัญหาอื่น ๆ ได้แค่ไหน

จากหลักเกณฑ์ข้างต้น อัตราค่าต้องพิจารณาด้วยว่า จะต้องใช้เวลาในการเริ่มต้น ทำในสิ่งที่จำเป็นเพื่อแก้ปัญหาอื่นเท่าไร โดยต้องได้รับความยินยอมจากประเทศสมาชิก และหน่วยงานระหว่างประเทศอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์ที่กล่าวมา อาจจะ เปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม เนื่องจากสถานการณ์ต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไป และจะต้อง คำนึงด้วยว่าลักษณะของปัญหาต่าง ๆ เข้ากับหลักเกณฑ์ทั้ง ๓ ข้อหรือไม่ ปัญหาอาจเข้ากับ หลักเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่งก็ได้ และจากปัญหาที่สำคัญ ๆ ของประเทศกำลังพัฒนาที่กล่าวไปใน บทที่ ๓ หลายปัญหา อัตราค่าควรจะร่วมดำเนินการแก้ไขโดยประสานงานกับองค์การระหว่าง ประเทศอื่น ๆ เช่น IBRD, IMF, GATT, FAO และ UNCTAD โดยอาจไม่จำเป็นต้อง ใช้ผู้เชี่ยวชาญของอัตราค่าโดยเฉพาะ แต่ผู้เชี่ยวชาญคนต่าง ๆ ขององค์การเช่นที่กล่าวมา รวมกลุ่มกันก็ได้

จากความคิดเก่า ๆ ที่ว่า การเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจให้มีความเจริญเติบโตในอัตราที่สูง จะช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่มีอยู่ได้โดยอัตโนมัตินั้น ไม่เป็นการเพียงพอ หากแต่ยังต้องมีการปรับปรุงนโยบายของรัฐบาล ให้สนใจต่อการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจอย่างจริงจัง จัดการแก้ไขระบบกลไกและโครงสร้างในตลาด และสภาพเสื่อมโทรมในสิ่งแวดล้อมของสังคมทั้งในเมืองและชนบท ทั้งนี้ อีคาเฟไม่ควรมุ่งที่จะทำการวิเคราะห์ต่อไปเรื่อย ๆ แต่เพียงอย่างเดียว แต่จะต้องพยายามให้ผลของการวิเคราะห์นั้น เป็นประโยชน์ต่อการวางนโยบายของประเทศสมาชิกด้วย

ในปัจจุบัน ปัญหาที่เร่งด่วนและจะทำความเสียหายแก่ระบบเศรษฐกิจอย่างใหญ่หลวงได้แก่การขาดแคลนอาหารและราคาที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งมีผลกระทบกระเทือนในประเทศที่ประชากรมีรายได้ต่ำ การจัดสรรอาหารให้อย่างทั่วถึงเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งประเทศต่าง ๆ อาจศึกษาได้จากกรณีของสาธารณรัฐประชาชนจีน อีคาเฟควรหันไปร่วมมือกับ FAO ให้มากขึ้นในเรื่องนี้ และควรนำแนวความคิดเกี่ยวกับการตั้ง Buffer stocks มาใช้ในหมู่ประเทศกำลังพัฒนา อีคาเฟจะต้องเร่งรัดโครงการผลิตอาหารโปรตีนสูง และอาหารสำหรับสัตว์ นอกจากนี้ ก็ควรจะต้องปรับปรุงปัจจัยที่เกี่ยวข้องในขบวนการผลิต เช่น ที่ดิน แหล่งน้ำ และการผลิตปุ๋ย

ปัญหาที่สำคัญและเร่งด่วนอีกอันหนึ่ง ที่อีคาเฟจะต้องทุ่มเทความสนใจให้มากที่สุดก็คือ การผลิตพลังงานที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน การขาดแคลนน้ำมันในประเทศกำลังพัฒนา จะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยตรง และจะกระทบกระเทือนการพัฒนาเกษตรกรรมทางอ้อม เนื่องจากน้ำมันเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการผลิตปุ๋ย และในการคมนาคมขนส่งในระยะสั้น อีคาเฟจะต้องหามาตรการที่จะช่วยสกัดกั้นมิให้ราคาน้ำมันเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงอย่างที่เป็นอย่างนี้ โดยขอความร่วมมือจากประเทศผู้ผลิตน้ำมันในเขตภูมิภาค โดยการให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนการค้นหาแหล่งน้ำมันเพิ่มขึ้น ในระยะยาว อีคาเฟควรสนใจในโครงการผลิตน้ำมันจากวัตถุดิบอื่น และควรหาสิ่งอื่นมาใช้แทนน้ำมัน เช่น การรวมพลังงานจากดวงอาทิตย์ การใช้พลังงานจากลม หรือใช้พลังงานจากนิวเคลียร์ ซึ่งอีคาเฟควรจะต้องจัดตั้งหน่วยงานขึ้นศึกษา ค้นคว้าเรื่องนี้โดยเฉพาะ และรีบเผยแพร่ผลงานให้แก่ประเทศสมาชิกทราบโดยเร็วที่สุด

เนื่องจากประเทศกำลังพัฒนาขาดแคลนทุน และวัตถุดิบบางชนิด จึงจำเป็นต้องใช้กาเฟที่จะทองวางแผนโครงการต่าง ๆ ที่จะให้ขบวนการดำเนินงานใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของประเทศนั้น ๆ โดยคำนึงถึงการใช้จ่ายแรงงานและวัตถุดิบที่มีอยู่ในประเทศนั้น ๆ เป็นหลัก ซึ่งจะเป็นการแก้ปัญหาการขาดเงินที่ขาดดุลในประเทศกำลังพัฒนาไปด้วย อีคาเฟ้ควรค้นคว้าวิจัย การปรับปรุงเทคนิคต่าง ๆ โดยเฉพาะในสาขาการพัฒนาเกษตรกรรม และอุตสาหกรรมรวมทั้งในเรื่องการตลาด และศึกษาถึงข้อกำหนดกฎเกณฑ์ทางการค้าระหว่างประเทศ เพื่อที่จะช่วยขยายการค้าระหว่างประเทศสมาชิก และกับประเทศนอกกลุ่ม ในขำงานนี้ อีคาเฟ้ควรมีการประสานงานใกล้ชิดกับ UNCTAD และ UNIDO โดยมุ่งที่จะให้ประเทศกำลังพัฒนาได้ประโยชน์มากที่สุด นอกจากนี้ การโยกย้ายเทคโนโลยีและปัจจัยการผลิตอย่างเหมาะสมจะช่วยนำความเจริญไปสู่ท้องถิ่นที่ด้อยพัฒนาได้อย่างดี

ด้านประชากร เป็นปัญหาสำคัญอีกอันหนึ่งที่อีคาเฟ้ควรจัดลำดับความสำคัญสูง การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของประชากร การว่างงาน การอัดแอคับคั่งในเมือง และค่าแรงที่มิแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน อีคาเฟ้ควรประสานงานกับ WHO, UNESCO และ UNICEF เพื่อที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ โดยที่จะต้องศึกษาถึงสาเหตุของปัญหาที่แท้จริง และแก้ที่จุดนั้น การศึกษาอย่างละเอียดถี่ถ้วน จะช่วยให้ประเทศต่าง ๆ วางแผนนโยบายที่เป็นประโยชน์ในการควบคุมอัตราการเกิด และให้มีการปรับปรุงทางด้านการศึกษา และการสาธารณสุข

ปัญหาต่าง ๆ ที่ได้อธิบายมาในเบื้องต้น มีความสำคัญอย่างมาก แต่ดังที่กล่าวมาแล้วในตอนต้นว่า มาตรการแก้ไขขึ้นกับแต่ละประเทศตามความต้องการและสาเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนองค์การระหว่างประเทศ เช่น อีคาเฟ้ สามารถจะกระทำได้อีกแต่เพียงการศึกษา ค้นคว้า และหาเหตุผล เพื่อช่วยให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศสมาชิกที่จะได้กำหนดวิธีการและใช้เทคนิคในการแก้ปัญหานั้น ๆ อย่างเหมาะสม คราบไคที่ประเทศทั้งหลายให้ความร่วมมือ อีคาเฟ้ก็สามารถจัดหาผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ทั้งในกลุ่มประเทศสมาชิกและจากนอกกลุ่ม มาช่วยขจัดปัดเป่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นอย่างใดก็ได้ดีกว่าหน่วยงานพิเศษอื่น ๆ อีคาเฟ้ได้ดำเนินงานมาแล้วในการขยายการค้าระหว่างประเทศ และควรจะทำต่อไปอีก

โดยเน้นหนักในการทำความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ เช่น การตกลงในเรื่องการผลิต นโยบายราคา และการตลาด อีคาเฟจะแก้ไขการที่ราคาโภคภัณฑ์เพิ่มสูงขึ้นมาก เนื่องจากการขาดแคลนได้ โดยการสร้างโกดังขนาดใหญ่ในประเทศต่าง ๆ ด้วยความร่วมมือของสถาบันการเงินระหว่างประเทศ และความช่วยเหลือจากประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งโกดังเหล่านี้จะช่วยในการประกันราคาและประกันผลผลิตปีต่อปี แม้ว่าโครงการนี้ ประโยชน์ส่วนใหญ่จะตกอยู่กับประเทศนั้น ๆ และมีส่วนที่เหลือเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่จะส่งออกไปยังนานาประเทศก็ตาม เนื่องจากปัญหาในปัจจุบันที่โลกกำลังเผชิญอยู่ เป็นผลเนื่องมาจากการลอยตัวของราคาสินค้าที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต จึงจำเป็นต้องมีมาตรการที่จะสกัดกั้นสถานการณ์อย่างจริงจัง จากปัญหานี้นำไปสู่ปัญหาเงินเฟ้อที่มีความรุนแรงขึ้นทุกวัน โดยมีสาเหตุจากปัจจัยอื่นอีกหลายประการประกอบกัน ทำให้เกิดความชะงักงันในระบบเศรษฐกิจและความตึงเครียดในสังคม ดังนั้น อีคาเฟควรมีการศึกษาถึงสาเหตุและการแก้ไขปัญหานี้อย่างลึกซึ้ง สิ่งที่สำคัญอันหนึ่งที่ควรระลึกถึงคือความพยายามร่วมมือกันในการเคลื่อนย้ายทรัพยากรให้มากขึ้น เพื่อสกัดกั้นภาวะเงินเฟ้อ ซึ่งอาจทำได้โดยการยกระดับการออมให้สูงขึ้น หรือส่งเสริมให้มีการเคลื่อนย้ายเงินทุนจากแหล่งทุนภายนอกภูมิภาค หรือภายในประเทศภูมิภาคด้วยกัน อันจะทำให้มีการขยายผลผลิต เนื่องจากเราพบแล้วว่า สาเหตุใหญ่ของเงินเฟ้อเนื่องมาจากการขาดแคลนอาหารและวัตถุดิบบางชนิด นี้เป็นโอกาสสำคัญที่อีคาเฟจะมีบทบาทมากขึ้น

ในด้านการส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มระหว่างประเทศต่าง ๆ อีคาเฟอาจทำได้ โดยจัดตั้งหน่วยงานเป็นกลุ่มระหว่างประเทศต่าง ๆ ซึ่งทำได้หลายทาง โดยอาจมองในแง่ลักษณะภูมิศาสตร์ คือ การรวมกลุ่มระหว่างประเทศในอนุภูมิภาคเดียวกัน (sub-regional group) หรือมองในแง่ประเทศที่ผลิตสินค้าเหมือน ๆ กัน เป็นต้น การดำเนินงานในลักษณะนี้ อาจจะช่วยลดความขัดแย้งระหว่างประเทศลงได้ ทั้งนี้ เพราะ เป็นการให้กลุ่มประเทศเหล่านี้ติดต่อกันแทนแต่ละประเทศ อย่างไรก็ตาม มีสิ่งที่ต้องคำนึงถึง คือ อีคาเฟจะต้องมีนโยบายที่สนับสนุนผลประโยชน์ในกลุ่มประเทศแต่ละกลุ่มให้ได้รับเท่าเทียมกัน มิใช่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งมองเห็นว่าอีคาเฟเอียงเอียงไปทางกลุ่มประเทศใดโดยเฉพาะ อันจะทำให้อีคาเฟไม่ได้รับความร่วมมือจากประเทศเหล่านั้นเท่าที่ควร

อิตาลีจะต้องเร่งดำเนินการปรับปรุงระบบการบริหารและโครงสร้างของหน่วยงานของอิตาลี โดยคำนึงถึงนโยบายที่จะให้อิตาลีเป็นองค์กรที่เอนเอียงไปในทางปฏิบัติ (action-oriented) มากที่สุด และควรจะวางหลักการปรับปรุงโครงสร้างดังต่อไปนี้

๑. จัดระบบงานใหม่ โดยตัดทอนกิจกรรมที่ดำเนินงานเกือบไม่คุ้มทุนออกไปและเน้นการดำเนินงานชนิดที่จะเกิดผลแก่มุมุมิภาคมมากที่สุด
๒. พิจารณากำหนดขอบข่ายของความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกและวางแผนการดำเนินงานให้สอดคล้องต่อกัน
๓. หลีกเลี้ยงกิจกรรมที่ซ้อนกันภายในในงานของสหประชาชาติ และปรับปรุงโครงสร้างของหน่วยงาน และตัดการประชุมต่าง ๆ ที่ถี่เกินไป และใช้ระยะเวลาานมากเกินไปออกเสีย

อย่างไรก็ดี การปรับปรุงโครงสร้างต่าง ๆ ของอิตาลี จะต้องกระทำโดยค่อยเป็นค่อยไป โดยเฉพาะการตัดทอนหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อป้องกันมิให้โครงการต่าง ๆ ที่กำลังดำเนินอยู่ชะงักงัน นอกจากนี้ สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง เนื่องจากอิตาลีมีขอบข่ายการดำเนินงานกว้างขวาง แต่ในขณะเดียวกัน อิตาลีได้รับงบประมาณและมีผู้รับผิดชอบงานต่าง ๆ น้อยมาก เมื่อเทียบกับข่ายงานทั้งหมด ดังนั้น จึงควรที่อิตาลีจะเป็นเพียงผู้ริเริ่มโครงการที่สำคัญ ๆ ขึ้นมา เมื่อโครงการนั้นเติบโตแข็งแรงดีแล้ว อิตาลีก็ควรจะถอนตัวออกไม่ผูกพันกับโครงการนั้นต่อไปปล่อยให้โครงการนั้น ๆ ดำเนินไปด้วยตัวของมันเอง และอิตาลีก็ริเริ่มโครงการใหม่ ๆ ต่อไปเมื่อเป็นดังนี้ อิตาลีจะสามารถจัดสัดส่วนของหน่วยงาน งบประมาณและตัวบุคคลให้เหมาะสมกับแผนการดำเนินงาน อันจะทำให้อิตาลีสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในระยะหลัง ๆ นี้ อิตาลีก็ได้มีนโยบายที่จะปรับปรุงการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ โดยพยายามหาทางที่จะแก้ไขข้อบกพร่องทางการบริหารและการวางแผนนโยบาย เห็นได้จากข้อมติที่ ๑๓๘ (XXIX) ของที่ประชุมอิตาลี สมัยที่ ๒๕ ระหว่างวันที่ ๑๑ - ๒๓ เมษายน ๑๙๗๓ ณ กรุงโตเกียว ที่เรียกร้องให้มีการพิจารณาจัดสัดส่วนของโครงสร้าง การประชุมระดับต่าง ๆ ของอิตาลีเสียใหม่ให้เหมาะสมและต่อมาอิตาลี

ได้จัดให้มีการประชุมผู้แทนถาวรประจำอียิปต์ ๒ ครั้ง เพื่อปรับปรุงโครงสร้าง การประชุม
 ของอียิปต์และที่ประชุมไคโรข้อเสนอแนะเสนอต่อที่ประชุม สมัยที่ ๓๐ ณ กรุงโคลัมโบ
 ระหว่างวันที่ ๒๗ มีนาคม ถึง ๘ เมษายน ๑๙๖๔ นี้เอง และในการประชุมครั้งนี้ ที่ประชุม
 ได้รับรองข้อมติที่สำคัญหลายข้อด้วยกัน ๑๕ เช่น ข้อมติที่ ๑๖๐ (XXX) เป็นคำประกาศ
 ปฏิญญาโคลัมโบ (Colombo Declaration) เพื่อหาทางแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการ
 ขาดแคลนอาหาร การเพิ่มสูงขึ้นของราคาน้ำมัน วัตถุดิบ และสินค้าอุตสาหกรรม และปัญหา
 การขาดเงินที่ประกาศกำลังพัฒนาในภูมิภาคอียิปต์ประสพอยู่ ข้อมติที่ ๑๖๑ (XXX)
 ให้มีการพิจารณาเปลี่ยนชื่อของอียิปต์เป็น "เอสแคป" (Economic and Social
 Commission for Asia and the Pacific หรือ ESCAP) เนื่องจาก คำว่า
 ตะวันออกไกล (the Far East) นั้นกว้างเกินไป และเพื่อให้เหมาะสมกับขอบเขต
 ของการปฏิบัติงาน ข้อมติที่ ๑๖๓ (XXX) เป็นการนำข้อมติที่ ๑๓๘ (XXIX)
 ที่โลกลาวทางตอนมาพิจารณาและกำหนดโครงสร้างการประชุมระดับต่าง ๆ ใหม่ และ
 ข้อมติที่ ๑๖๔ (XXX) เน้นการกระจายกิจกรรมทางความช่วยเหลือทางวิชาการ
 ออกไปให้แพร่หลายและให้มีความร่วมมือกันระหว่างอียิปต์กับหน่วยงานอื่น ๆ ของสหประชาชาติ
 ในโครงการต่าง ๆ มากขึ้น นอกจากนี้แล้วก็ยังมีข้อมติที่สำคัญอีกหลายข้อ ซึ่งล้วนแล้วแต่
 จะมีผลให้อียิปต์ดำเนินงานที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศกำลังพัฒนาในสวนภูมิภาคได้ดียิ่งขึ้น.

